MATKA Nousen junaan väliasemalta. Juna on miltei täysi ja kestää hetken ennen kuin löydän vapaan istumapaikan. Enää en kehtaa mennä suoraan ravintolavaunuun istumaan matkan ajaksi. Eilen kokeilin sitäkin. Riisun takin ja ripustan sen naulaan takimmaisen penkin puolelta. Kaivan kirjan ja lipun laukustani ja asettaudun paikalleni. Konduktööri astelee väsyneen oloisena käytävää pitkin ja leimaa lippuni. Huomenta, kiitos ja ystävällinen hymy löytyy väsymyksestä huolimatta. Syvennyn kirjaani junan kolkutellessa eteenpäin. Kauaa en kuitenkaan malta lukea vaan katselen ympärilleni vaivihkaa. Aamu-unisia ihmisiä matkallaan jonnekin. Osa torkkuu pää retkottaen penkin sivulla, osa hienostuneemmin ikkunaan nojaten. Joku yrittää epätoivoisesti pitää silmiään auki istuen ryhdikkäänä, uniharson kuitenkin vetäessä pidemmän korren. Juna pysähtyy väliasemalle, isommalle kuin mistä minä tulin. Hetkeksi vaunun rauha rikkoutuu ihmisten valuessa ulos ja uusien tullessa sisään. Seuraan kuin näytelmää tätä paikkojen etsiskelyä, päällysvaatteiden riisumista ja asettautumista. Kunnes juna taas lähtee kuin salaa liikkeelle ja rauha laskeutuu vaunuun. Tai ei sittenkään, alkaa edestakainen vaellus junan käytävällä, aamukahville... Takanani istuu kaksi nuorta tyttöä meikaten pikkutarkasti silmiään ja nauraa kiherrellen. Sitten he tapailevat laulujen sanoja, laulaen hiljaa yhdessä tuttuja lauluja, pätkän sieltä, toisen täältä, kuin haastaen toinen toistaan kilpaan kumpi muistaa... Elämännälkä jota ei syksyn ankeus lannista! Mihin se katoaa vuosien kuluessa? Katselen ohikiitävää maisemaa. Harmaata, ikävää. Alastomaksi riipiytyneet puut ojentelevat harmaita risuisia käsivarsiaan kohti tummaa taivasta. Siellä täällä näkyy muutamia koivuja joissa on jäljellä vielä auringonhehku - kuin talvea uhmaten. Vähitellen hiipii taivaanrannalle punainen kajo. Ensin kuin pieni puro laajetakseen ryöppyäväksi mereksi. Hetken valaistus ennen kuin harmaus kuivaa meren. Todellakin, harmaan eri sävyt kiitävät taivaankannella, toinen sävy toistaan takaa ajaen. Eikä kauaakaan kun junan ikkunaan piirtyy sadepisaroiden ilkikurinen leikki. Vähitellen siellä täällä olevien talojen rauhallinen asetelma rikkoutuu, tihentyen ensin pientaloiksi ja sitten loputtomiksi kerrostalojen rykelmiksi. Autojen satunnaiset alakuloiset valot muuttuvat kiihkeän rytmikkääksi, loputtomaksi liikennevirraksi. Rauhallinen, rataa seuraillut, vieläkin päällystämätön hiekkatie saa väistyä leveiden valtaväylien tieltä. Kaupungin kiihkeä aamurytmi vyöryy ylitseni junan saapuessa määränpäähänsä. Aika herätä, nousta ja sukeltaa mukaan.